

la contra | ENRIC RAMIONET

La batalla de Llucmajor

A Madrid triomfa una versió teatral en català de «La plaça del Diamant», mentre que en els viatges de l'Imsero esclaten disputes lingüístiques

L'Antoni Mascort, fa unes setmanes, va descobrir que tenia l'esperit d'un combatent. No ho diu amb vanitat sinó amb la barreja de sorpresa i satisfacció que li produeix haver trobat al seu interior un coratge que no sabia que posseïa. L'Antoni és un llagosterenc jubilat, coautor, conjuntament amb el seu amic Josep Cantó, de diversos llibres d'història local. Però el valor, l'ànim que l'ha sorprès i que comenta irònicament complagut, no es va desencadenar en la seva condició d'historiador, sinó de jubilat.

Va ser a Llucmajor, a Mallorca, on amb la seva dona i un matrimoni amic passaven vuit dies de vacances en un viatge de l'Imsero, i on va participar en un campionat de bitlles que formava part de les activitats d'animació que s'acostumen a organitzar per entretenir l'estada.

«Vaig guanyar i l'animador em va dir que al vespre, a la sala on cada dia es feia el ball, em donarien un diploma, i jo vaig pensar que podia dir quatre paraules. Érem a Mallorca i, per tant, em va semblar natural fer-ho en català, però considerant que hi havia molta gent castellana, vaig preparar un text molt breu combinant les dues llengües. Els catalans sempre tenim por d'ofendre... en fi, el cas és que al vespre i per sorpresa meva es va reunir molta gent. Quasi un centenar. Quan va arribar el moment, a l'escenari, em vaig treure el paper i vaig començar: 'Amics, públic en general, us agraeixo...' I ja no vaig poder seguir. Acabava de topar brusquement amb l'Espanya profunda; immediatament un grup de gent va començar a cridar: '¡En castellano!, ¡en castellano!' Vaig intentar dir en va que la meitat ho era, en castellà, però seguien cridant com posseïts. '¡En castellano!, ¡en castellano!' I jo, agafat al micròfon, amb el paper a la mà, sota aquell xàfec i davant d'una munió d'ulls que semblava que havien de sortir de les òrbites, els feia que no; que de cap manera; que de moment pensava seguir en català. Un gironí del nostre grup se'm va acostar per dir-me: 'Estic amb tu, no afluixis.'

Trobada de jubilats feta recentment a Sant Feliu de Guíxols. / JOAN TRILLAS

Un home castellà es va aproximar al micròfon per demanar calma, 'señores, estamos en democracia...' L'animador va intervenir per aclarir que la meitat era en castellà i que em deixessin seguir. Potser varen afluixar una mica, però en tot cas no varen deixar de cridar i entre crits, arrapat a un coratge patriòtic que no sabia que tenia, vaig acabar de llegir les quatre frases que m'havia preparat. Després d'aquella espectacular cerimònia de civisme i germanor vaig tornar a la taula on la meua dona i el matrimoni que ens acompanyava discutien en totes direccions.»

Explica l'Antoni que d'ençà d'aquell vespre i durant els dies següents va rebre mostres de solidaritat de nombroses persones procedents de diversos indrets de la península. També alguna de la mateixa Comunitat de Castella-La Manxa, d'on

sembla que eren originaris els catalanòfobs cridaners, que es va manifestar avergonyida pel comportament dels seus compatriotes. Aquests casos sovintegen, l'Antoni ho sap i ho evoca divertit, fent broma sobre el tremp amb el qual va resistir, però amb la preocupació d'haver comprovat com en els darrers anys han crescut les tensions territorials, s'ha degradat la convivència i en molts àmbits l'antiga incomprensió s'ha convertit en animadversió militant.

És cert que darrerament ha triomfat a Madrid una versió teatral en català de l'obra *La plaça del Diamant*, però si en els viatges de l'Imsero esclaten aquestes batalles patriòtiques, és fàcil endevinar que terres endins hi ha molta gent intoxicada per un verí que no és precisament el del teatre.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Àustria i el mal

Avegades, costa de trobar un tema per escriure un article. A vegades, però, el pretext és tan potent que, fins i tot, admetent-lo com a tema ideal, hom fa un pas enrere perquè costa molt d'escriure res al voltant d'un cas que produeix, com a mínim, perplexitat. És a dir: hi ha cops que no saps què dir perquè no hi ha res a dir, mentre que n'hi ha d'altres que et quedes igual de mut justament perquè en podries escriure tantes coses que no tens ni idea de com enfocar-ho. Els parlo, és clar, d'aquest pare austríac que ha mantingut la seva filla segregada al llarg de vint-i-quatre llarguíssims anys en un soterrani de casa seva, sense que la dona (i mare de la noia) en sabés res i amb set fills (alguns dels quals condemnats per tota la vida a la foscor) que són producte de les violacions que el pare infligia a la víctima de manera continuada. No diré que sóc un especialista ni un col·leccionista, però reconec que m'atrauen, amb un cert afany de comprensió, els criminals i el seu món. No pensin malament de mi. Sóc una persona amant de les lleis i de l'ordre, dels bons costums i de la bona taula. Miro de ser un pare de família sense màcula i m'agrada jugar amb els nens i anar d'excursió. Però el món és ple d'escriptors que han basat les seves novel·les en personatges del tot menyspreables que atresoren una mena d'enigma: per què? Vull dir que es pot ser molt normal i, al mateix temps, mirar d'entendre la anormalitat, la foscor, el sense sentit, com a motor de la conducta humana. Per què? Quin és el motiu? Té el mal una explicació? Es pot ser el més abominable dels homes i, al mateix temps, xerrar del temps amb el flequer? Vull dir que tinc a l'abast un arxiu amb notícies d'assassins, de torturadors, d'individus indesitjables. No sóc gens original. Me n'atreuen els orígens, les elucubracions, la voluntat ferma de practicar el mal, de convertir-lo en un objectiu. Amb aquest pare austríac, però, renuncio a entendre-hi res. No sé què dir. No sé què pensar. Què té la bella Àustria per generar monstres així?

PUBLICITAT

AUTO REMOLCS GIRONA

PRESTACIONS I FIABILITAT

Emporta't un furgó Daily a partir de 15.400 €*

Amb tres anys de garantia
Finançament amb fons ICO
El regalament un localitzador
Aire condicionat gratuït en furgons de 3.500 kg MMA

*Oferta vàlida fins al 30/09/08. IVA i despeses de matriculació no inclosos

Autor Remolcs Girona SA - Av. de França, 197-205
Tel. 972171576 - 17840 Sarrià de Ter - www.autoremolcs-girona.com

PUBLICITAT

qualitat **Stein**

NOU ESPAI

MONT BLANC

carteres, moneders, portadocuments ...

TOT EN PELL!

papereria copisteria

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

PUBLICITAT

IGNIFUGACIONS GENERALS
Protecció passiva contra el foc
IGNIFUGATS GIRONA

GIRONA

PROTECCIÓ
CONTRA EL FOC
AMB PANELLS
RÍGIDS

972 17 23 53

www.ignifugacionsgenerals.com

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

972 47 61 27
www.ormetal.es

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó
FORNELLS DE LA SELVA